

ΤΙ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ & ΙΣΠΑΝΙΑ

Ο γνωστός χαριτωμένος χιουμορίστας κι' έξυπνότατος Γάλλος συγγραφέας Αντρέ Ρουσσέν, του οποίου «Τό μικρό καλβί» παίζονο επί διετίας δακλόκηρη μπαίνει τώρα στον τρίτο χρόνο, σε μία του τελευταία συνέντευξη με τόν δημοσιογράφο Κλώντ Σεζόν λέει: «Νά, γιατί τόν έργο μου παίζθηκε σ' όλη τή Γαλλία και τήν Εύρώπη γιατί τά πρόσκαια τού έργου μου άπαυθον οί μέν τούς δε, μέσο σε μία άτμοσφαιρα τόσο έννογος και δραστικής τιμιότητος, που κάθε προδοσία φαίνεται άπίθανη κι' άδύνατη στόν καθ' ένα από τούς τρεις.» Έκείνο που χαρακτηρίζει και ξανανιώνει τόν τρίγωνο τόν συζυγικό στό θέατρο τού Ρουσσέν, είναι τόν ότι παρομένει ισόπλευρο από ένα θαύμα τής ανθρωπάτητος, αυστηρό τόσο στήν ελιγκρίνεια όσο και στήν άπάτη. Τόν νέο του έργο που θα πρωτοπαυχθή στις Βρυξέλλες λέγεται «Νίνα» με πρωταγωνίστρια τή γνωστή μας και διάσημη ήθοποιό Ρουμανίβα. Έξερτα Ποπέσκο, σύζυγο τού θεατρικού συγγραφέα Βερνίγι.

Η ύπόθεση είναι άπλη. Είναι τόν δράμα τής γυναικός που είναι πάντα ή ισχυρότερη. Είναι μία μελέτη χαρακτήρων που κυριαρχεί τής καταστάσεως. Είναι ένα δράμα. Δράμα για ποιόν; Και για τούς τρεις. Ο σύζυγος καθώς κι' ό έραστής είναι δυο άδύνατες ύπάρξεις, που ζητούν να έγκαταλείψουν τή γυναίκα ή όποια παρ' όλες τις μαγανείες και μηχανοραφίες τής μέσο στόν διηγηκή τής θρίαμβο, χάνεται κι' αυτή έπίσης.

«Διάλεξα, λέει, μία κατάσταση σχεδόν αθάירתη τών προσώπων, που μοιάζουν και συγγενέδουν πολύ με τις μαριονέτες στήν άρχή, με που κατά τήν εξέλιξη τού έργου, έποιαύονται. Τ άνθρώπινα αισθήματα για να δημιουργήσουν άργότερα τήν άτμοσφαιρα τού άληθινού δράματος, τού ψυχολογικού. Κι' έτσι τόν έργο από φάρα μετατρέπεται σε τραγωδία.

«Ο Βύρων στή Βενετία», (Όπερα διαματίου.) Τόν λιμπρέττο γράφτηκε από τόν διάσημο δραμα. συγγραφέα Τζιουλιέρο Φερναντές Σόου, και περιγράφει τόν έπεισόδιο τών έρωτων τού Λόρδου Βύρωνος και τής Κοντέσσης Τζιουτσιόλι, στή Βενετία λίγο πριν αυτός κατέβη στήν Έλλάδα.

Η μουσική του γράφτηκε από τόν τέας ύπουργό τών Οικονομικών τής Ισπανίας Έντουάρντο Ύνω, και παίζεται με καταπληκτική έπιτυχία στό θέατρο τής Μαδρίτης. Μέσο στήν οδισιαστικό ρομαντική μουσική τού συνθέτη, θεσπίζει ή λυρική άξια τών μελωδιών με μία έννογρηστρωση καλά προσαρτωμένη στις κλασικές συλλήψεις τής όπερας τού διαματίου.

Αυτό έννοείται δέν έμποδίζει καθόλου όλες τής οικογένειες τών όργάνων από τόν να αντιπροσωπεύονται μέσα στήν όρχήστρα; άλλα με μία τέτοια έγκράτεια, ώστε τόν έργο διατηρεί τόν χαρακτήρα τής όπερας τού διαματίου τελείως προσαρμοσμένο με τόν σύγχρονο γούστο. Η συμμετοχή τής χορωδίας μέσα από τά παρακρήσια, κατά τά ένδιάμεσα, είναι ένας άλλος νεωτερισμός που έπροέβησε εύχάριστη έντύπωση στό κοινό. Μ' αυτήν τήν ανέκδοτη συναγωγή—φόρμα, ό κ. Έδ. Ύνω, δοκιμάζει— προσπαθώντας να δώσει μία νέα ώθηση προς ώφελος τού σόλυ, τού νέου αυτού είδους— να καταπολέμηση τήν κρίση που μαστίζει τή Λυρική τέχνη στήν Ισπανία, λόγω τών ύπερβολικών αξιώσεων που προβάλλουν οι τραγουδιστές και οι μουσικοί τής όπερας.

Γ. ΠΛΟΥΤΗΣ